

Arrest

nr. 134 386 van 1 december 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 november 2014 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van 1 september 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 18 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 november 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 november 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. NEERINCKX en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 26 april 2013 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Hij diende op 26 mei 2013, conform artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), een aanvraag in om machtiging tot verblijf.

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) weigerde op 30 mei 2013, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. Verzoeker werd op 6 juni 2013, onder een bijlage 13quinquies, bevolen het grondgebied te verlaten. Hij stelde hiertegen een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, die werd verworpen.

Op 10 juli 2013 wordt beslist dat *"in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet (...) "* verzoekers aanvraag van 27 mei 2013 ontvankelijk is. Verzoeker werd dezelfde dag in toepassing van artikel 7 § 2, tweede lid, van het Koninklijk Besluit van 17 mei 2007, zoals vervangen door artikel 4 van het KB van 24 januari 2011, ingeschreven in het Vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (A.I.) model A in afwachting van een beslissing ten gronde aangaande de aanvraag tot verblijfsmachtiging overeenkomstig artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 1 september 2014 werd de medische regularisatieaanvraag 9ter van 26 mei 2013 ongegrond verklaard. De beslissing werd verzoekers betekend op 18 november 2014.

Op 18 november werd verzoeker, onder een bijlage 13, bevolen om het grondgebied te verlaten. Verzoeker heeft hiertegen bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging gevorderd. Bij arrest van de Raad van 28 november 2014, nr. 134 337 werd de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van dit bevel om het grondgebied te verlaten bevolen.

Er werd verzoeker eveneens, onder een bijlage 13sexies, een inreisverbod voor twee jaar opgelegd.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van #AVRDAT# bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door :

L., D. (...) (RR: 074021050188)
Geboren te Grizhe, Shkoder op X

L., J. (...) (RR: 085031152083)
Geboren te Mes, Shkoder op X
+ kind

L., R. (...), ° X
Nationaliteit: Albanië
adres: X

*in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 10.07.2013, deel ik u mee dat dit verzoek **ongegrond** is.*

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

*Er worden medische elementen aangehaald voor **L., D. (...)**. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 29.08.2014 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aangehaalde medische elementen niet weerhouden konden worden gezien de medische behandeling en opvolging **beschikbaar en toegankelijk** zijn in het land van herkomst, **Albanië**.*

*Derhalve dient de aanvraag **ongegrond** verklaard te worden.*

Derhalve

1) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of
2) kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.
Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Het attest van immatriculatie dat werd afgegeven in het kader van de procedure op basis van genoemd artikel 9ter dient te worden ingetrokken. Gelieve betrokkene tevens af te voeren uit het Vreemdelingenregister omwille van “verlies van recht op verblijf”.

Gelieve eveneens bijgevoegde gesloten omslag aan L., D. (...) te willen overhandigen.

GELIEVE ONDER GEEN BEDING DEZE BESLISSING TE BETEKENEN AAN L., D. (...) ZONDER DE BIJGEVOEGDE GESLOTEN OMSLAG.”

2. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Verder wordt in paragraaf 4, tweede lid van diezelfde bepaling gesteld:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

Artikel 43, § 1, eerste lid van het PR RvV bepaalt:

“Als de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, dan bevat de vordering tot schorsing bedoeld in artikel 32 de in artikel 32 bepaalde gegevens alsook een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.”

2.2.2. De interpretatie van deze voorwaarde

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorzien in artikel 39/82, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, is erop gericht te verhinderen dat de gewone schorsing en, a fortiori, de vernietiging, hun effectiviteit verliezen (cf. RvS 13 augustus 1991, nr. 37 530).

Zoals vermeld onder punt 2.2.1, bepaalt artikel 43, § 1 van het PR RvV dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling waarin de Vreemdelingenwet voorziet en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid van de schorsing duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en -op het eerste gezicht onbetwistbaar- moet zijn.

Om te voldoen aan die voorwaarde, moeten feiten en gegevens worden aangebracht of moeten uit het verzoekschrift of uit het administratief dossier gegevens blijken, die direct aannemelijk maken dat de gevraagde schorsing, wil zij enig nuttig effect sorteren, onmiddellijk bevolen moet worden.

2.3. De beoordeling van de voorwaarde van het uiterst dringend karakter

2.3.1. Verwerende partij roept de exceptie van onontvankelijkheid in en stelt :*“Ten eerste, verzoekers zijn thans niet van hun vrijheid beroofd, noch overgebracht naar een woonunit en een gedwongen verwijdering van het grondgebied is niet voorzien en derhalve niet imminent. Zij tonen niet aan als zou een gewone schorsings- en annulatieprocedure niet nuttig kunnen worden ingeleid, gezien de mogelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen. Het uiterst dringend karakter wordt in de nota met opmerkingen betwist. De verweerder geeft aan dat de verzoekers niet van hun vrijheid werden beroofd, dat zij zelf het grondgebied dienen te verlaten om zich aan te bieden bij de bevoegde Estse instanties en dat de verzoekers niet aantonen dat een gewone procedure te laat zou komen”*.

2.3.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat slechts de vreemdeling die het voorwerp uitmaakt van een verwijderingsmaatregel (of teruggedrijvingsmaatregel) waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel kan vorderen.

Er dient te worden opgemerkt dat uit de bewoordingen “in het bijzonder” van voornoemd artikel blijkt dat slechts in geval de verzoekende partij is vastgehouden in een welbepaalde plaats een wettelijk vermoeden bestaat dat de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel imminent is. In casu wordt niet betwist dat de verzoekers niet zijn vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals voorzien in artikel 39/82, § 4, tweede lid van de Vreemdelingenwet juncto de artikelen 74/8 en 74/9 van diezelfde wet. Bovendien heeft de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van deze bevelen om het grondgebied te verlaten van 1 september 2014 bevolen op 28 november 2014.

Nu het wettelijk vermoeden in casu niet speelt, en ook niet blijkt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen nog imminent zou zijn (er is geen dwangmaatregel voorzien en er is geen repatriëringsdatum vastgelegd), moet de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid dan ook worden afgewezen.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is niet voldaan.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een december tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. J. GHEYLE,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

J. GHEYLE

K. DECLERCK